

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAWIEDLIWOŚCI.

WARSZAWA.

№ 6.

15 marca 1921.

T R E Ś Ć.

DZIAŁ URZĘDOWY:

ROZPORZĄDZENIA:

	<i>Str.</i>
7. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w okręgu sądu okręgowego w Suwałkach	98
8. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie utworzenia szóstej kancelarii notarialnej przy Wydziale Hipotecznym sądu okręgowego w Kaliszu i skasowania trzeciej kancelarii notarialnej przy Wydziale Hipotecznym sądu pokoju w Kaliszu.	99
9. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dn. 24 lutego 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiatach Gostynińskim i Nieszawskim w okręgu sądu okręgowego we Włocławku	99

OKÓLNIKI:

Okólnik № 349/S. A./21 w przedmiocie dostarczania druków statystycznych	100
Okólnik № 350/S. A./21 w przedmiocie wyjaśnienia art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych	101
Okólnik № 351/S. A./21 w przedmiocie udzielania władzom administracyjnym i samorządowym informacji o przebiegu sprawy karnej przeciw podwładnym im funkcjonarjuszom	101

Okólnik № 353/P. K./21 w przedmiocie wykładni ustawy z 8 kwietnia 1919 r. (№ 31 Dz. Pr. poz. 263) o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego	102
Okólnik № 354/W./21 w przedmiocie obliczania kar darowanych więźniom w sprawach, dotyczących warunkowego uwolnienia.	108
Okólnik № 355/B. R./21 w sprawie podwyższenia mnożnika dla oznaczenia dodatku drożyznianego od d. 1 marca 1921 r.	108
Okólnik № 356/B. R./21 w sprawie djet i kosztów podróży	109

PISMA OKÓLNE:

Pismo okólne № 68/B. R./21 w przedmiocie przedkładania Ministerstwu w określonych terminach wykazów obrotów dokonanych na rachunkach otwartych kredytów	109
Pismo okólne № 75/Pr./21 w przedmiocie opłaty korespondencji urzędowej, wysyłanej na obszar plebiscytowy Górnego Śląska	110
Pismo okólne № 76/S. A./21 w sprawie podziału osób, pełniących obecnie służbę w wojsku, na kategorię	110

ZAWIADOMIENIA:

Kapitalizowanie czystego dochodu z nieruchomości w okręgu sądu apelacyjnego we Lwowie	111
Spis ogłoszonych w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej ustaw i rozporządzeń Rządu, dotyczących zakresu działania Ministerstwa Sprawiedliwości	111

ADWOKATURA:

a) Okrąg Izby Adwokackiej w Lublinie	112
b) Okrąg Izby Adwokackiej we Lwowie	112
c) Okrąg Izby Adwokackiej w Krakowie	113
d) Okrąg Izby Adwokackiej w Samborze	113
e) Okrąg Izby Adwokackiej w Przemyślu	113

DZIAŁ URZĘDOWY.

7.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w okręgu sądu okręgowego w Suwałkach.

Na mocy art. 3-go dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Praw № 14 poz. 170) postanawiam:

z dniem 1 kwietnia 1921 r.

w okręgu sądu okręgowego w Suwałkach

- 1) skasować sąd pokoju w Puńsku, włączając jego terytorjum do

- właściwości sądu pokoju II-go okręgu miasta Suwałk; nadać temu sądowi nazwę „Sąd Pokoju II-go okręgu w Suwałkach”, zaś sądowi I-go okręgu miasta Suwałk nadać nazwę „Sąd Pokoju I-go okręgu w Suwałkach”,
- 2) połączyć sądy pokoju miejski i wiejski w Augustowie i nadać nowemu sądowi nazwę „Sąd Pokoju w Augustowie”,
 - 3) skasować sąd pokoju w Sztabinie, włączając gminy Sztabin i Dębowo do właściwości sądu pokoju w Lipsku, zaś gminę Kolnicę do właściwości sądu pokoju w Augustowie,
 - 4) wyłączyć z właściwości sądu pokoju w Lipsku gminę Hołynkę i włączyć ją do właściwości sądu pokoju w Sopoćkiniach,
 - 5) przenieść siedzibę sądu pokoju w Lipsku do Krasnego boru, nadając temu sądowi nazwę „Sąd Pokoju w Krasnymborze”.

Warszawa, dnia 12 lutego 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski

8.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości w przedmiocie utworzenia szóstej kancelarii notarialnej przy Wydziale Hipotecznym sądu okręgowego w Kaliszu i skasowania trzeciej kancelarii notarialnej przy Wydziale Hipotecznym sądu pokoju w Kaliszu.

Na zasadzie art. 4-go Ustawy Notarialnej z 1866 r., po porozumieniu się z Ministrami Skarbu i Spraw Wewnętrznych, postanawiam: z dniem 1 kwietnia 1921 r.

utworzyć szóstą kancelarię notarialną przy Wydziale Hipotecznym sądu okręgowego w Kaliszu i jednocześnie skasować trzecią kancelarię notarialną przy Wydziale Hipotecznym sądu pokoju w Kaliszu.

Warszawa, dnia 16 lutego 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski

9.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 lutego 1921 r. w przedmiocie zmiany właściwości terytorjalnej sądów pokoju w powiatach Gostynińskim i Nieszawskim w okręgu sądu okręgowego we Włocławku.

Na mocy art. 3-go dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. w przedmiocie dyzlokacji sądów (Dz. Pr. № 14 poz. 170) zarządzam w okręgu sądu okręgowego we Włocławku co następuje:

§ 1. Znosi się sąd pokoju okręgu wiejskiego w Gostyninie i włącza jego terytorjum do właściwości sądu pokoju okręgu miejskiego w Gostyninie; sądowi temu nadaje się nazwę „Sąd Pokoju w Gostyninie”.

§ 2. Znosi się sąd pokoju w Sannikach i włącza jego terytorjum do właściwości sądu pokoju w Gombinie.

§ 3. Znosi się sąd pokoju w Nieszawie i włącza się jego terytorjum do właściwości sądu pokoju w Aleksandrowie.

§ 4. Znosi się sąd pokoju w Osiecinach i włącza miasto i gminę Osiecinę oraz gminę Bytoń do właściwości sądu pokoju w Radziejowie, zaś gminę Bądkowo do właściwości sądu pokoju w Aleksandrowie.

§ 5. Znosi się sąd pokoju w Sadlnie i włącza się jego terytorjum do właściwości sądu pokoju w Radziejowie.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 maja 1921 roku.

Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski

OKÓLNIK № 349/S. A./21

w przedmiocie

dostarczania druków statystycznych.

Do Panów Prezesów sądów okręgowych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

W sprawie dostarczania druków statystycznych Ministerstwo Sprawiedliwości oznajmia co następuje:

1. Drukarnia Państwowa posiada stale na składzie druki statystyczne: a) karty statystyczne, b) wyciągi z wyroków skazujących i c) odezwy do urzędu rejestracji skazanych.
2. Koszt egzemplarza druków statystycznych oraz gatunek papieru ustala Drukarnia Państwowa w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości.
3. Drukarnia Państwowa prowadzi u siebie księgowość, a mianowicie: a) księgę nakładu i stanu magazynu i b) księgę odbiorców.
4. Panowie Prezesi sądów okręgowych, uwzględniając potrzeby podległych sądów, zechcą nadsyłać zapotrzebowania na druki statystyczne z wymienieniem ilości egzemplarzy oraz terminu dostawy bezpośrednio do Drukarni Państwowej.
5. O każdym wysłaniu druków przesyłką pocztową, Drukarnia Państwowa zawiadamiać będzie prezesa danego sądu okręgowego i dołączać będzie do zamówienia rachurtek. Panowie Prezesi sądów okręgowych zechcą wyrównywać rachunki nie dalej jak w 6 dni po odbiorze zapotrzebowanych druków, a o każdym wyrównaniu rachunku zawiadamiać bezpośrednio Drukarnię Państwową, w odnośnym zawiadomieniu zaś podawać datę i numer wyrównanego rachunku.
6. Rachunki Drukarni Państwowej będą wyrównywane: a) gotówką lub przekazem w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej na conto № 29 Drukarni Państwowej albo b) asygnatą zwykłą na Drukarnię Państwową, przesłaną wraz z talonem do Centralnej Kasy Państwowej z poleceniem, ażeby sumę przekazano Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej na conto № 29 Drukarni Państwowej.

7. Co pół roku (1 stycznia i 1 lipca) Drukarnia Państwowa będzie nadsyłała do Ministerstwa Sprawiedliwości wykaz wysłanych druków, w którym będzie podana: a) nazwa sądu okręgowego, b) ilość wysłanych druków statystycznych z uwzględnieniem poszczególnych wzorów, c) data i numer wysłania, d) data otrzymania druków przez prezesa sądu okręgowego oraz e) data i numer zawiadomienia o uregulowania rachunku.

Warszawa, dn. 22 lutego 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski

OKÓLNIK № 350/S. A./21

w przedmiocie

wyjaśnienia art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych.

Celem usunięcia wątpliwości, powstałych przy stosowaniu art. 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 5-go sierpnia 1920 r. w sprawie djet i kosztów podróży funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 74, poz. 507), Ministerstwo Skarbu oznajmiło pismem z dnia 31.I.1921 r. № 72362/20, że przy obliczaniu wysokości ryczałtu za przesiedlenie odnośnie do funkcjonarjuszów, przeniesionych bez awansu, należy brać za podstawę uposażenie danego funkcjonarjusza w nowym miejscu służbowym.

Ryczałt ten należy się wszystkim przesiedlającym się funkcjonarjuszom Państwowym, ponieważ art. 7 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów nie czyni pod tym względem różnicy pomiędzy przeniesieniem w drodze służbowej, a przeniesieniem na własną prośbę.

O tem zawiadamiam Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów, oraz Panów Dyrektorów okręgowych dyrekcji więziennych.

Warszawa, dnia 1 marca 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski.

OKÓLNIK № 351/S. A./21

w przedmiocie

udzielania władzom administracyjnym i samorządowym informacji o przebiegu sprawy karnej przeciw podwładnym im funkcjonarjuszom.

Do Panów Prezesów sądów okręgowych, Panów Sędziów śledczych i Panów Sędziów pokoju w b. zaborze rosyjskim.

Ministerstwo Sprawiedliwości oznajmia, że w wypadkach, gdy władze administracyjne lub samorządowe proszą władzę sądową o poinformowanie w jakim stadium znajduje się sprawa karna podwładnego im funkcjonarjusza, należy bezzwłocznie udzielać odpowiedzi co do formalnej strony sprawy (np. postawienia w stan oskarżenia, skierowania śledztwa na umo-

rzenie, wyznaczenie rozprawy, zasądzenie lub uniewinnienie) a to ze względu na to, że władze powyższe mogą nieraz znaleźć się w konieczności wydania ze swej strony pewnych zarządzeń administracyjnych lub dyscyplinarnych.

Warszawa, dnia 1 marca 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski

OKÓLNIK № 353/P.K./21

w przedmiocie

wykładni ustawy z 8 kwietnia 1919 (№ 31 Dz. Pr. poz. 263) o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego.

Wątpliwości wyłaniające się na tle wykładni ustawy z 8 kwietnia 1919 (№ 31 Dz. Pr. poz. 263) o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego wyjaśnił Sąd Najwyższy na zasadzie ust. a) art. 3 dekretu z 8 lutego 1919 (poz. 199 Dz. Pr.) orzeczeniem ogólnego zebrania z dnia 8 lutego 1921 № 1600 (Prez. 845/20).

Orzeczenie to, mające dla praktyki zasadnicze znaczenie podaje do wiadomości Urzędów wymiaru sprawiedliwości (zobacz załącznik).

Warszawa, dn. 28 lutego 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:
St. Nowodworski

SĄD NAJWYŻSZY
Dn. 8 lutego 1921 r.
№ 1600 (Prez. 845/20).

Załącznik.

Odpis.

Do Pana Ministra Sprawiedliwości.

W piśmie z dn. 6 grudnia 1920 r. L. 36072 Pan Minister, na zasadzie ust. 2 art. 3 dekretu 199 z dn. 8 lutego 1919 r. o ustroju Sądu Najwyższego, do rozważenia i opinii Sądu Najwyższego przedstawił, jako wywołujące w praktyce poważne wątpliwości i rozbieżność, pytania:

- Czy przepis art. 2 ustawy z dn. 8 kwietnia 1919 r. w przedmiocie nietykalności poselskiej (Dz. Pr. № 31 poz. 263) zabrania zastosowania aresztu tymczasowego i wykonania kary pozbawienia wolności i w wypadkach, w których Sejm zgodził się na ściganie posła?
- Czy art. 4 i 7 rzonej ustawy nie pozwalają na odbycie rewizji u posła, lub na zatrzymanie jego korespondencji także i wtedy, gdy przeciwko posłowi toczy się postępowanie karne na zasadzie uprzedniej zgody Sejmowi?

Przystępując, na mocy ust. a) art. 3 dekretu z dn. 8 lutego 1919 r. o ustroju Sądu Najwyższego, na Zgromadzeniu Ogólnym dnia 22 stycznia r. 1921, do rozważenia i rozstrzygnięcia powyższych zagadnień i wysłuchawszy sprawozdań wyznaczonych w tej sprawie referentów, tudzież wniosków Pierwszego Prokuratora, Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1) Zagadnienia, wytknięte w przedstawieniu Ministra Sprawiedliwości, sprowadzają się w gruncie rzeczy do zasadniczego pytania: Czy zastrzeżona w ustawie z d. 8 kwietnia 1919 r. nietykalność poselska ma iść tak daleko, iżby, pomimo uchwalonej przez Sejm zgody na wdrożenie przeciwko posłowi dochodzenia sądowo-karnego, uniemożliwiała prawidłowy bieg tego

postępowania przez bezwzględny zakaz tymczasowego uwięzienia posła, dostawienia go na śledztwo lub na rozprawę główną, dokonania u niego rewizji w poszukiwaniu dowodów rzeczowych, zatrzymania lub przejrzania jego korespondencji, a w końcu samego wykonania zapadłego przeciwko niemu wyroku?

2) Twierdząca odpowiedź na powyższe pytania przeobraziłaby nietykalność poselską w zupełne w stosunku do posłów sejmowych sparaliżowanie mocy ustaw karnych i działalności władz sądowych, nawet w razach, w których Sejm uznał potrzebę ścigania posła na drodze sądowej. Prawidłowość bowiem i owocność dochodzenia przestępstw jest zawisła od zasad i sposobów, w ustawie postępowania karnego przepisanych i uznanych za istotne rękojmie i warunki należytego działania w tej mierze władz sądowych. Zgoda Sejmowi na ściganie sądowe posła za przypisywany mu czyn karygodny, przy jednoczesnym wzbronieniu sądom przedsięwzięcia różnych czynności proceduralnych, niezbędnych dla prawidłowego biegu postępowania sądowego i dla rzetelności i powagi jego wyników, byłaby tedy oczywistą niedorzecznością. Chęci stworzenia takiej niedorzeczności nie można przypuszczać i dopatrywać się w ustawie, a tem samem nie można tłumaczyć i stosować tej ustawy w sensie, który na manowce takiej niedorzeczności prowadzi.

3) Powyższy wzgląd zasadniczy sam przez się doprowadza do wniosku o niedopuszczalności rozumienia i stosowania wytkniętych w przedstawieniu Ministra Sprawiedliwości artykułów: 2, 4 i 7 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. w sensie, jakoby zastrzeżona w tych przepisach zasada nietykalności posłów oraz ich mieszkań i korespondencji miała się w pełni stosować i w razach wytoczenia przeciwko posłowi, za zgodą Sejmowi, sprawy karnej,—ku wyrażnemu w ten sposób pogwałceniu przepisów ogólnych postępowania sądowego wbrew którym władze sądowo-karne, a częstokroć wręcz nieodzownych zarządzeń i czynności proceduralnych, w rodzaju: rewizji osobistej oskarżonego, poszukiwań w jego mieszkaniu, oględzin i zatrzymania jego dokumentów lub innych przedmiotów, stanowiących dowody rzeczowe, przejrzania lub zabrania korespondencji, zawierającej poszlaki jego winy, przymusowego dostawienia go do śledztwa lub na rozprawę sądową z tytułu uchylenia się od stawiennictwa im wreszcie tymczasowego zaareztowania. Obok atoli owej zasadniczej niedopuszczalności podobnego zapatrywania na istotne znaczenie i zakres przepisów art. 2, 4 i 5 ustawy o nietykalności poselskiej,—o konieczności rozumienia ich w sensie, nie tamującym uprawionego działania władz sądowych w stosunku do posłów, których Sejm ścigać pozwolił, przekonywa i ścisła owych przepisów wykładnia, oparta zarówno na ich brzmieniu dosłownem, jak i na ogólnym duchu samej ustawy, oraz na jej pochodzeniu i na przesłankach, któremi projekt jej uzasadniała w swoim czasie Komisja Sejmowa, a wreszcie na względach celowości, dyktowanych wymaganiami życia.

4) Ze stanowiska dosłownego brzmienia odnośnych przepisów, w szczególności art. 2 ustawy kwietniowej 1919 r., którego takie, czy inne rozstrzygnięcie jest już samo przez się kluczem i do wykładni art. 4 i 7 teje ustawy, należy rozróżnić w nim trzy odrębne części, a w nich trzy różne przepisy. Część 1 uświęca zasadę ogólną nietykalności osobistej posłów, głaszac, że przez cały czas trwania Sejmowi posła nie można w żadnym wypadku pozbawić wolności. Dwie zaś pozostałe części artykułu 2-go określają stosunek Sejmowi do władz sądowych i administracyjnych we względzie sądowo-karnej lub dyscyplinarnej odpowiedzialności posłów, stanowiąc, że w sprawach, wdrażanych przed uzyskaniem mandatu poselskiego, Sejm może jest zażądać zawieszenia całego postępowania karnego lub dyscyplinar-

nego, jakowe żądanie stanowi dla danej władzy nakaz bezwzględny („postępowanie musi być zawieszono”); jeśli zaś idzie o sprawę czy karną czy dyscyplinarną, wdrożyć, się mające przeciwko posłowi, posiadającemu już mandat Sejmu, wolno ją wytoczyć nieinaczej, jak za uprzednią zgodą na to Sejmu. Tylko tyle głosi część 2 art. 2, nie wzmiankując przytem ani słowa, iżby w postępowaniu sądowo-karnem przeciwko posłowi, na którego ściganie Sejm wyraził zgodę, miały być uszczuplone zwykłe zadania i uprawnień w tej mierze władz sądowych, i by w niem traciły miały zastosowalność te czy inne przepisy procedury. Brak podobnego zastrzeżenia, sam przez się, nie pozwala w brzmieniu części 1 art. 2 upatrywać tamy dla władz sądowych, odbywających wdrożone za zgodą Sejmu ściganie karne posła; boć jeśliby ustawa z d. 8 kwietnia 1919 r., chciała była uczynić tak wielki wyłom w przepisach wszystkich ustaw postępowania sądowego, obowiązujących w Rzeczypospolitej, to, niechybnie, podałaby *expressis verbis* odpowiednią co do tego wzmiankę. Tak więc budowa całego art. 2 z jego trzema odrębnymi częściami, zawierającymi przepisy różnej treści, sprzeciwia się rozciąganiu przepisu, zawartego w jego części 1, do jego części 2, i tym sposobem nawet gramatyczna wykładnia przemawia przeciwko mylnemu zapatrywaniu, jakoby zakaz pozbawienia posła wolności, podany w części 1 art. 2 ustawy o nietykalności poselskiej, stosował się do władz sądowych, gdy te z woli Sejmu, bo za jego uprzednią zgodą, ścigają posła za czyn karygodny, i jakoby wzbraniać miał tym władzom zarówno zaarrestowania posła oskarżonego, lub nawet skazanego za przestępstwo, jak dostawienia go pod przymusem do sądu. Rzeczone mylne zapatrywanie opiera się jedynie na wyrazach: „w żadnym wypadku”, które, zdaniem zwolenników tego poglądu, obejmują właśnie i wypadki dochodzeń sądowych. Wszelako z podanych powyżej wyjaśnień co do struktury art. 2 wynika, że owe wyrazy: „w żadnym wypadku” nie sięgają i nie mogą sięgać do szczególnej dziedziny, której dotyczy część 2 art. 2. część 1 art. 2 stanowi poselskie „Habeas corpus” i ustala zasadę ich wzmoczonej, w porównaniu z innymi obywatelami Rzeczypospolitej nietykalności osobistej. Wolność każdego obywatela naszego Państwa jest nietykalną w imię odwiecznej polskiej zasady „Neminem captivabimus nisi iure victum”. Są atoli wypadki (ujęcie *in flagranti* lub w doraźnym pościgu zatrzymanie z licem), w których władzom rządowym wolno jest zatrzymać obywatela, obszukać i uwięzić. Owóż względem posłów „w żadnym wypadku” nastąpić to nie może. Ale nie znaczy to, iżby ustawa z dnia 8 kwietnia 1919 r. miała ubezwładniać sądy i niweczyć lub tamować moc decyzji lub wyroków sądowych. Władzom rządowym „w żadnym wypadku” posłów więzić nie wolno: to część 1 art. 2 ustawy 8 kwietnia 1919 r. Ale natomiast we względzie sądowego ścigania posłów za czyny karygodne, ustawa jedno tylko stawia zastrzeżenie: by się to działo nie inaczej, jak za uprzednią zgodą Sejmu na wdrożenie dochodzenia sądowego przeciwko posłom; pozatem zaś mają w tej dziedzinie pełny głos ustawy karne, które nikogo nie pozwalają ścigać bez zasady i karać bez winy, ale natomiast żadnego winowajcy nie pozwalają zasłaniać tarczą bezkarności, a wszystkich obywateli równymi czynią przed sądu obliczem.

5) Takie znaczenie wyrazów: „w żadnym wypadku” w cz. 1 art. 2 ustawy o nietykalności poselskiej jeszcze się bardziej uwydatnia na tle źródła i pobudek rzeczonego przepisu. W sprawozdaniu Sejmowej Komisji Prawniczej, wyjaśniającem i uzasadniającem projekt ustawy o nietykalności poselskiej (Druk Sejmowy № 325), jako główną tej ustawy pobudkę, Komisja podała niedostateczność i wadliwość pierwotnego w tym przedmiocie dekretu Naczelnika Państwa z dnia 8 lutego 1919 r. (Dziennik Praw № 14 poz. 176), ze względu na niewyczerpanie w nim przedmiotu i na jego nieodpowiedniości nowoczesnym potrzebom parlamentarnym. Dekret poz. 176,

zastrzegając nietykalność członków Sejmu Ustawodawczego, wyłączył z tej zasady wypadek schwywania na gorącym uczynku i „w tym wypadku” pozwalał na uwięzienie posła, bez uprzedniej zgody Sejmu na jego ściganie. Owóż nowa ustawa, gdy zastrzegła, że pozbawienie posła wolności „w żadnym wypadku” nastąpić nie może, usuwała ów dawniejszy wyjątek, o wiele i tak odbiegając pod tym względem od wszystkich bodaj ustaw tego rodzaju na świecie, uznających, że nietykalność poselska nie tamuje doraźnego uwięzienia posła, ujętego na gorącym uczynku zbrodni. Wyrazy „w żadnym wypadku” były tedy przeczącym odpowiednikiem odmiennego pierwotnego przepisu i miały przedewszystkiem na celu zaznaczyć, że zakaz pozbawienia posła wolności stosuje się nawet w razie ujęcia *in flagranti*. Zarazem zastrzeżenie, o którym mowa, miało też na względzie zakaz w stosunku do posłów wszelkiego internowania administracyjnego, oraz zamiany na areszt nieściągalnej grzywny lub należności skarbowych. O słuszności takiego rozumienia świadczą rozprawy na plenum Sejmu. Wynika z nich, że przeciwko dopuszczalności zaarrestowania posła z decyzji władz sądowych, ścigających go za zgodą Sejmu, nie podniósł się w Sejmie ani jeden głos. Jakoż Sejm, jak widać z wspomnianego powyżej sprawozdania Komisji Prawniczej, nie miał zgody zamiaru łamania przepisów ustaw karnych i otaczania posłów bezkarnością. Chciał jeno naprawić wady pierwotnego dekretu i sprawę nietykalności poselskiej w Rzeczypospolitej oprzeć na zasadach, właściwych nowoczesnym stosunkom parlamentarnym. Ze zaś, jako główne luki dekretu z d. 8 lutego 1919 r., wymagające wypełnienia w nowej ustawie, sprawozdanie Komisji wskazało pominięcie w owym dekrecie zasady nietykalności obrad sejmowych i zupełnej nieodpowiedzialności posłów za wszelkie czynności, wchodzące w zakres wykonywania mandatu oraz bezwzględnej ich swobody co do zwoływania zgromadzeń sprawozdawczych, przeżo w kierunku tych dążeń Sejmu należy tłumaczyć i stosować przepisy ustawy 8 kwietnia 1919 r. Natomiast w żadnym z wyjaśnień i uzasadnień sprawozdania Komisji Sejmowej niema mowy o zatamowaniu lub skrępowaniu postępowania sądowego karnego w stosunku do posłów, co do których, z woli samego Sejmu, postępowanie takie wdrożono. Sprawozdanie Komisji Sejmowej zaznacza, iż „konieczność rozszerzenia i utrwalenia prawa nietykalności poselskiej jest tembardziej uzasadniona w przeżywanym obecnie u nas okresie przejściowym, kiedy administracja państwowa nie jest uporządkowana należycie, i kiedy z tego powodu mnożą się nadużycia organów urzędowych”. Tym sposobem, uznając potrzebę utrwalenia nietykalności poselskiej, Sejm miał na względzie osłonić posłów przed władzami administracyjnymi. Ale bynajmniej nie zamierzał wytworzyć ich bezkarności. Stwierdza to wyraźnie końcowe przemówienie sprawozdawcy projektu ustawy, posła Libermana na posiedzeniu Sejmu 8 kwietnia 1919 r., głoszące, że celem ustawy było „nie zapewnienie bezkarności posłów, ale słuszne, rozumne i sprawiedliwe swobody poselskie” nie mogą oczywiście paraliżować działania sądów. Nie mogą i nie potrzebują. Ustawa kwietniowa 1919 r., zezwalając na odbywanie w mieszkaniach posłów, bez żadnej na to zgody Sejmu, rewizji oraz zatrzymania papierów i wszelkich ruchomości, z tytułu dochodzenia karnego przeciwko członkom rodziny posła lub jego domownikom (art. 4) i za jedyny przytem warunek kładąc istnienie nakazu sądowego w tym względzie, tem samem ujawnia zupełne do władz sądowych zaufanie, a wyjaśnienia Komisji do art. 4 głoszą, że „pisemny nakaz władzy sądowej jest dostateczną rękojmią przeciwko nadużyciom i przeciw obrazie nietykalności poselskiej pod fałszywymi pozorami”.

6) Na tle powyższych wyjaśnień, umieszczone w ust. 1 art. 2 ustawy z 8 kwietnia 1919 r. wyrazy: „w żadnym wypadku”, ani w uzasadnieniach ogólnych Komisji, ani w jej wyjaśnieniach szczególnych co do art. 2 nie

opatrzone żadnym uzasadnieniem i żadnym komentarzem, co przecież byłoby nieodzowne, jeśli w tych wyrazach tkwić miała zasadnicza norma, łamiąca naczelną zasadę postępowania karnego, — stosuje się oczywiście tylko do wypadków, nie podpadających pod część następną tegoż artykułu, i wcale nie dotyczy postępowania karnego lub dyscyplinarnego, wdrożonego przeciwko posłowi za uprzednią zgodą na to Sejmowi. Inna wykładnia, w wyrazach: „w żadnym wypadku” upatrująca wzbronienie sądom, zaarrestowania, zatrzymania lub dostawienia posła byłoby czysto powierzchownym trzymaniem się wyrazów i nie licowałaby z ich właściwą treścią, sprzeciwiałaby się odwiecznej zasadzie prawa: „non verba legos tenere, sed vim ac potestatem”.

7) Żadna konstytucja na świecie nie zna, tak bezwzględnej zasady nietykalności poselskiej, jakaby wyrażać miał ust. 1 art. 2 rozumiany w sensie rozciągnięcia się jego i do władz sądowych, prowadzących za zgodą Sejmu dochodzenie sądowe przeciwko posłowi i z jaką w związku również i przepisy art. 4 i 7 należałoby wtedy stosować w sensie bezwzględnego, pomimo wyrażonej przez Sejm zgody na ściganie sądowe, zakazu rewizji u posła, przeglądania jego korespondencji i zatrzymania dowodów rzeczowych przechowywanych lub nawet ukrywanych przy jego osobie lub w jego mieszkaniu. Wobec tego, podobna wykładnia stałaby w jawnej sprzeczności, z wyrażeniem przez Komisję Sejmową dążeniem do stworzenia ustawy „odpowiadającej nowoczesnym potrzebom parlamentarnym”.

8) Niedopuszczalność twierdzących odpowiedzi na obydwie postawione przez Ministra Sprawiedliwości zapytania szczególnie jaskrawo się uwydatnia ze stanowiska celowości i wymagań życiowych. Jeśli rozumieć, że bezwzględny co do posłów zakaz pozbawienia wolności oraz rewizji i zatrzymania papierów lub dowodów rzeczowych i przeglądania korespondencji, stosować się ma i w razach, w których Sejm zgodził się na wytoczenie przeciwko posłowi postępowania karnego, natenczas byłaby to po prostu droga do zupełnej bezkarności tak samego posła, który się okrył hańbą, jak i nadmiar i jego współników i do rażącego, z ich strony naigrania się nad prawem i organami wymiaru sprawiedliwości. Skoro bowiem nie byłoby wolno odbywać u oskarżonego posła rewizji, lub przeglądu jego korespondencji, sąd musiałby się zrzec najistotniejszych, a często jedynych dowodów winy. Skoro sąd nie mógłby tymczasowo uwięzić oskarżonego, pomimo jaskrawych ciężarów na nim poszlak przestępstwa, miałby on wszelką możność zacierania śladów przestępstwa, gmatwania dowodów i wreszcie zupełnego usunięcia się od dochodzeń. Skoro władze sądowe „w żadnym wypadku” nie mogłyby pozbawić oskarżonego posła wolności, zatem ani sędzia śledczy nie mógłby zarządzić dostawienia go do śledztwa, ani sąd wyrokujący nie mógłby zapewnić jego obecności na rozprawie głównej i nie mógłby przeto przystąpić do osądzenia sprawy, z wyjątkiem jego drobnych przestępstw, bo tylko co do takich jest dopuszczalne wyrokowanie zaoczne. Byłaby to więc zupełna bezkarnosc wydanego sądowni przez Sejm posła—zbrodniarza, a poniekąd i jego współników, boć, ukrywając, niszcząc, lub zacierając dowody swojej winy, unicestwiałby je zarazem i co do współoskarżonych, a jego mieszkanie stałoby się mogło nietykalną kryjówką wszelkich dowodów, które sprawcy przestępstwa chcieliby usunąć z pod oka sprawiedliwości. Z musu odroczone sprawy przewlekłyby się w nieskończoność i dzięki temu poseł, będący dajmy na to notorycznym zbrodniarzem i wydany przez Sejm władzom sądowym celem ścigania sądowo-karnego, lecz uchylający się od dochodzeń przez niestawiennictwo do śledztwa i na rozprawę główną, a tem samem nie dopuszczający do nieuchronnej z czasem, ale przez jego samowolę na długo zatamowanej kondemnaty, — aż do końca swej kadencji zasiadałby w Sej-

mie, pomimo ciężących na nim sromotnych zarzutów, nadal biorąc udział w rozstrzyganiu losów Ojczyzny i w stanowieniu jej praw i drwiąc z sądów zupełnie wobec niego wręcz ubezwładnionych z tytułu tak rozciągle rozumianej nietykalności poselskiej. Ta możliwość takich wydarzeń najdosadniej uwydatnia niedopuszczalność wykładni ust. 1 art. 2, a w związku z nim i art. 4 i 7 ustawy 8 kwietnia 1919 r. w duchu twierdzącej odpowiedzi na zagadnienia, postawione przez Ministra Sprawiedliwości i tym sposobem względny celowości i najistotniejsze wymagania życia każą ową wykładnię odrzucić.

9) Również stanowczo przemawia za powyższym wnioskiem i to, że wykładnia mieszczących się w części 1 art. 2 wyrazów: „w żadnym wypadku” w sensie rozciągania ich i do posłów, na których ściganie sądowe Sejm wyraził zgodę, obracałaby w niwec ust. 2 tegoż artykułu 2, albowiem przy tej wykładni, przepis o wdrażaniu przeciwko posłom postępowania karnego za zgodą Sejmu stałby się fikcją, jako nie mogący mieć żadnego skutku, ilekroćby go zechciał udaremnić sam oskarżony poseł przez proste uchylene się od stawiennictwa do śledztwa i do sądu. W myśli zasad ogólnych interpretacji prawa, niedopuszczalna jest wykładnia, która przepis ustawy unicestwia lub bezskutecznym czyni; a przecież celem ustawy z 8 kwietnia 1919 r. było „nie zapewnienie bezkarności wszelkim czynnościom, popełnionym przez posłów, ale słuszne, rozumne i sprawiedliwe swobody poselskie”. (Końcowe przemówienie sprawozdawcy Komisji Prawniczej na posiedzeniu Sejmu 8 kwietnia 1919 r.). Nic zaś wspólnego ze słusznymi, rozsądnymi i sprawiedliwymi swobodami poselskimi nie miałby oczywiście przepis, pozwalający posłom, przeciwko którym sam Sejm zapragnął wdrożyć postępowanie karne, uchylać się od tego postępowania, udaremniać dochodzenie swojej winy i zacierać wszelkie jej ślady i dowody. To już, zaiste, byłaby nie „rozumna, słuszna i sprawiedliwa swoboda posła”, ale nierozumna swawola i krzyżująca bezkarnosc. Od chwili, gdy Sejm postanowił zgodzić się na wytoczenie przeciwko posłowi dochodzenia sądowo-karnego lub dyscyplinarnego, — od tej chwili postępowanie toczy się na ogólnych zasadach. Wola Sejmu, wyrażona w jego zgodzie na to postępowanie, znamionuje, że Sejm nie chciał osłaniać danego posła przed uprawnionem dochodzeniem, zarzuconego mu przestępstwa, tryb zaś sądowy toczącego się postępowania jest należytą rękojmią jego wagi, powagi i rzetelności. Nie potrzeba tu innych rękojmi, okrom ustawowych rękojmi prawidłowości samego postępowania, w postaci jego zasad i warunków przepisanych w ustawie procedury. Te przepisy są ostoją postępowania sądowego, nie można więc paczyć ich, ani łamać.

10) Wskazana powyżej wykładnia części 1 art. 2 ustawy 8 kwietnia 1919 r. bynajmniej nie odbiera wyrazom „w żadnym wypadku” znaczenia, lecz jedynie sprowadza je do właściwego łożyska, w zupełności zaś licuje z istotną wolą i duchem całej ustawy, odpowiada jej dążeniom do oparcia się na nowoczesnych stosunkach parlamentarnych, szanuje rzetelnie wymagania prawidłowego wymiaru sprawiedliwości i odpowiada wymaganiom i potrzebom życia. Z tej zaś wykładni art. 2 ustawy płynie wykładnia w takim samym duchu art. 4 i 7, które nie wymagają odrębnych wyjaśnień.

11) Zasad powyższych, w odpowiedzi na postawione przez Ministra Sprawiedliwości zapytania, Sąd Najwyższy wyjaśnia, że:

1) przepis ustępu 1 art. 2 ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 r. (Dz. Pr. № 31, poz. 263) o nietykalności członków Sejmu Ustawodawczego nie przeszkadza zastosowaniu przez władze sądowe aresztu tymczasowego i wykonania kary pozbawienia wolności w sprawach, w których Sejm wyraził zgodę na ściganie danego posła;

- 2) Jeśli przeciwko posłowi toczy się postępowanie karne na zasadzie uprzednio wyrażonej na to zgody Sejmu, przepisy art. 4 i 7 ustawy z 8 kwietnia r. 1919 nie stoją sądom na przeszkodzie w przeprowadzeniu u posła rewizji i w zatrzymaniu znalezionych u niego papierów i ruchomości, tudzież w przeglądaniu, zatrzymaniu korespondencji pocztowej i telegraficznej.

Pierwszy Prezes:

Srzednicki

Naczelnik Biura Prezydjalnego:

Dr. Sokalski

OKÓLNIK № 354/W./21

w przedmiocie

obliczania kar darowanych więźniom w sprawach, dotyczących warunkowego uwolnienia.

Ministerstwo Sprawiedliwości podaje do wiadomości p. p. Prokuratorów, Okręgowych Dyrekcji Więziennych i naczelników więzień, że w sprawach, dotyczących warunkowego uwolnienia więźniów, przy obliczeniu $\frac{2}{3}$ części odcierpianej kary, część kary, darowanej więźniowi wskutek amnestji z dnia 8 lutego 1919 r., nie może być uważana za odcierpianą w myśl art. 4 ustawy z dn. 16 marca 1920 r., (Dz. Ust. № 26, poz. 158).

Warszawa, dnia 21 lutego 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:

St. Nowodworski

OKÓLNIK № 355/B. R./21

w sprawie

podwyższenia mnożnika dla oznaczenia dodatku drożyznianego od dn. 1/III 1921 r.

Do Panów Prezesów wszystkich sądów, Pana Prezesa Komisji Kodyfikacyjnej, Panów Prokuratorów przy sądach apelacyjnych we Lwowie i w Krakowie i Panów Dyrektorów Okręgowych dyrekcji więziennych na obszarze całego Państwa.

Wskutek uchwały Rady Ministrów z dnia 23 lutego i 2 marca 1921 r., mnożnik dla obliczenia dodatku drożyznianego podwyższony zostaje, począwszy od dnia 1 marca 1921 r. dla wszystkich funkcjonariuszów państwowych w I-ej klasie miejscowości z 400 na 525, w II-ej klasie z 360 na 472,5, w III-ej klasie z 320 na 420, w IV-ej klasie z 280 na 367,5, a wreszcie w V-ej klasie z 240 na 315.

Odnośne rozporządzenie Rady Ministrów ukaże się w najbliższym numerze Dziennika Ustaw.

W sprawie uzupełnienia djet obowiązuje aż do dalszego zarządzenia rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 20/XII 1920 r. (Dz. Ust. Rz. P. № 5, poz. 26).

Z chwilą otrzymania niniejszego okólnika zechce Pan Prezes (Prokurator, Dyrektor) zarządzić bezzwłoczną wypłatę uzupełnienia dodatku drożyznianego za miesiąc marzec 1921 r. odpowiednio do podwyższonej stopy mnożnika.

Warszawa, dn. 7 marca 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Dr. Jan Morawski*

OKÓLNIK № 356/B. R./21

w sprawie

djet i kosztów podróży.

Do wszystkich władz asygnujących Wymiaru Sprawiedliwości i Więziennictwa.

Ministerstwo Sprawiedliwości przesyła do wiadomości i należytego stosowania pismo Departamentu Budżetowego Ministerstwa Skarbu z dn. 3 lutego r. b. № 68125/20 w sprawie djet i kosztów podróży treści następującej:

- 1) W sprawie wysokości djet zawodowych sędziów pokoju, nieprawników Ministerstwo Skarbu dzieląc zapatrywanie, iż zawodowi sędziowie pokoju nieprawicy nie mogą być pod względem djet traktowani gorzej od egzaminowanych aplikantów sądowych, wyraża swoją zgodę na przyznawanie im djet po 50 marek dziennie;
- 2) Ministerstwo Skarbu zgadza się, by Ministerstwo Sprawiedliwości przyznawało funkcjonariuszom faktycznie poniesione i udowodnione koszty dorożek w czasie podróży w tych miejscowościach, w których taryfy dorożkarskie nie zostały ustanowione, jednakowoż z zastrzeżeniem ścisłego przestrzegania w każdym poszczególnym wypadku konieczności udowodnienia tych kosztów. Jako dostateczny dowód uważać należy zaświadczenie wystawione przez magistrat względnie zarząd gminny stwierdzające, że w danej miejscowości niema obowiązującej taryfy dorożkarskiej i że policzony przez funkcjonariusza wydatek na dorożkę odpowiada miejscowym stosunkom. W tym celu w każdym takim wypadku żądać należy od funkcjonariusza przedłożenia zaświadczenia miejscowego zarządu gminnego stwierdzającego powyższe okoliczności.

Warszawa, dnia 26 lutego 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Dr. Jan Morawski*

PISMO OKÓLNE № 68/B. R./21

w przedmiocie

przedkładania Ministerstwu w określonych terminach wykazów obrotów, dokonanych na rachunkach otwartych kredytów.

Do Panów Prezesów Sądów i Dyrektorów Okręgowych Dyrekcji Więziennych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Wskutek otrzymanego od jednego z Panów Prezesów sprawozdania, że wykazów obrotów, dokonanych na rachunkach otwartych kredytów nie przedkładano w określonych terminach jedynie z tego powodu, że odpisy

księgi głównej, przesyłane kasie skarbowej do porównania z rachunkami kasowemi, zalegają tamże całemi miesiącami, Ministerstwo Sprawiedliwości zawiadomiło o tem Główny Urząd Kasowy, który rozesłał do wszystkich izb skarbowych pismo okólne z dnia 31 ub. m. № 16020 z poleceniem niezwłocznego poczynienia kroków, mających na celu usunięcie w mowie będącej nieprawidłowości i ewentualnego pociągnięcia winnych do odpowiedzialności.

Zawiadamiając o tem, proszę Panów Prezesów (Dyrektorów) o ściśle przestrzeganie, by wykazy obrotów były nadal jaknajakuratniej przedkładane Ministerstwu w terminie, przewidzianym w § 95 tymcz. przepisów o sposobie pobierania przychodów i dokonywania wydatków, w razie zaś gdyby dotrzymanie tego terminu nie było możliwe z winy kasy skarbowej, zechce Pan Prezes (Dyrektor) o każdym takim wypadku niezwłocznie donieść Ministerstwu.

Warszawa, dn. 17 lutego 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Dr. Jan Morawski*

PISMO OKÓLNE № 75/Pr./21

w przedmiocie

opłaty korespondencji urzędowej wysyłanej na obszar plebiscytowy Górnego Śląska.

Do wszystkich sądów, urzędów sądowych i prokuratorskich.

Ministerstwo sprawiedliwości zarządza, aby wszelka korespondencja urzędowa wysyłana na obszar plebiscytowy Górnego Śląska była opłacana zwykłemi markami pocztowemi, obszar ten bowiem do czasu ustalenia jego państwowej przynależności traktowany jest jako zagranica.

Warszawa, dnia 21 lutego 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:

w z. *Dr. Jan Morawski*

PISMO OKÓLNE № 76/S./A./21

w sprawie

podziału osób, pełniących obecnie służbę w wojsku, na kategorie.

Odnośnie do ogłoszonego w № 16 „Monitora Polskiego” z dnia 21/I 1921 r. rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 31/12 1920 r. w sprawie podziału osób, pełniących służbę w wojsku, na kategorie Ministerstwo Spraw Wojskowych wyjaśniło pismem z dnia 5/2 1921 r. L. 5580/574/21 — I co następuje:

- „1) Prawo do udzielania wyjaśnień interesowanym Instytucjom Rządowym, co do rodzaju służby (ochotnicza, jednoroczna i t. p.) ich funkcjonariuszy przysługuje odnośnym P. K. U., które w wypadkach wątpliwych winny przeprowadzić bezpośrednio korespondencję z tym oddziałem wojskowym, w którym dany szeregowy odbywa, względnie odbywał służbę wojskową.

Jako wystarczające wyjaśnienie należy uważać zaświadczenie Komendanta P. K. U. podpisane własnoręcznie i zaopatrzone pieczęcią P. K. U.

- 2) Prawo stwierdzania od jakiego czasu dany szeregowy pełni służbę wojskową, oraz prawo zaliczania do odnośnych kategorii w myśl powyższego rozporządzenia Pana Ministra Spraw Wojskowych przysługuje wyłącznie P. K. U., względnie ich przełożonym władzom, które przy rozstrzyganiu tych kwestji winny brać pod uwagę czas od chwili stawienia się danej osoby w P. K. U. do służby czynnej w wojsku”.

O tem zawiadamiam Panów Prezesów i Prokuratorów wszystkich sądów oraz Panów Dyrektorów dyrekcji więziennych.

Warszawa, dn. 1 marca 1921 r.

Minister Sprawiedliwości:

St. Nowodworski

ZAWIADOMIENIA.

Kapitalizowanie czystego dochodu z nieruchomości w okręgu sądu apelacyjnego we Lwowie.

Sąd apelacyjny we Lwowie postanowił w myśl § 19 rozp. b. austr. Min. Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 1897 r. № 175 Dz. Pr. i rozporządzenia tegoż Ministerstwa z dnia 24 października 1899 r. № 41 Dz. Pr., że w roku 1921 — należy w wypadkach oszacowania nieruchomości w postępowaniu egzekucyjnym i konkursowym, stosować przy kapitalizowaniu czystego dochodu następującą stopę procentową:

- a) dla większych posiadłości gospodarstwa rolnego 3⁰/₀,
- b) dla większych posiadłości gospodarstwa lasowego 3⁰/₀,
- c) dla realności (domów) bez gospodarstwa rolnego, lasowego lub przedsiębiorstwa przemysłowego, podlegających podatkowi domowo czynszowemu 3¹/₂⁰/₀.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej zostały ogłoszone następujące ustawy i rozporządzenia Rządu, dotyczące zakresu działania Ministerstwa Sprawiedliwości:

№ 23 z dn. 12 marca 1921 r.: Ustawa z dnia 22 lutego 1921 roku, zmieniająca niektóre postanowienia ustaw o postępowaniu sądowym cywilnym, obowiązujących w b. dzielnicach austriackiej (poz. 124).
Ustawa z dnia 25 lutego 1921 r., zmieniająca ustawę z dnia 16 marca 1920 r. w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustaw karnych, obowiązujących w b. zaborze austriackim, tudzież § 7 austriackiej ustawy o postępowaniu karnym (poz. 125).

ADWOKATURA:**W Okręgu Izby Adwokackiej w Lublinie.**

Wpisany na listę adwokatów:

Wiktor Żymirski z siedzibą w Zamościu.

W Okręgu Izby Adwokackiej we Lwowie.

Wpisani na listę adwokatów:

- Dr. Feliks-Konstanty Gieruszyński z siedzibą we Lwowie,
- „ Jakób Hewel z siedzibą we Lwowie,
- „ Leon Grüner z siedzibą we Lwowie,
- „ Roman-Antoni Stupnicki z siedzibą we Lwowie,
- „ Salomon vel Stanisław Werfel z siedzibą we Lwowie,
- „ Izaak Lewin z siedzibą w Brodach,
- „ Baruch Weissman z siedzibą we Lwowie,
- „ Samuel-Dawid Katz z siedzibą w Mikulińcach,
- „ Mathias Weinreb z siedzibą w Glinianach.

Zgłosili zamiar przesiedlenia się:

- Dr. Michał Babiuk z Rohatyna do Bursztyna,
- „ Jakób Mehrer z Kulikowa do Lwowa,
- „ Isser Topf z Bohorodczan do Sołotwiny,
- „ Jakób Fell ze Lwowa do Kulikowa,
- „ Jakób Lesing ze Stanisławowa do Zabłotowa.

Przesiedlili się:

- Dr. Karol Gottfried ze Skalata do Żółkwi,
- „ Karol Srokowski ze Sanoka do Lwowa,
- „ Maurycy-Maksymiljan Leser z Krakowa do Lwowa,
- „ Hilarjon Bociurków z Jaworowa do Buczacza,
- „ Ludwik Mehrer z Kulikowa do Jarosławia,
- „ Paweł Władysław Szajna z Drohobycza do Lwowa,
- „ Włodzimierz Lewicki ze Stanisławowa do Kopyczyniec.

Cofnął zamiar przesiedlenia się:

Dr. Jan Seweryn Węgrzyński ze Lwowa do Jasła.

Zmarł:

Dr. Aron Brummer w Mikulińcach.

Wybrano członkami Rady Dyscyplinarnej
na Walnem Zgromadzeniu członków Izby Adwokatów odbytem dnia
22 stycznia 1921 r.:

Dr. Stanisława Dobieckiego, Dr. Adolfa Fischera, Dr. Marcelego Leuba,
Dr. Stanisława Pohoreckiego i Dr. Ignacego Schönbacha.

Zastępcami członków Rady Dyscyplinarnej:
Dr. Brunona Pokornego i Dr. Zdzisława Stankiewicza.

Wybrano członkami Komisji dla egzaminów adwokackich
na rok 1921:

Dr. Maurycego Allerhanda, Dr. Leona Chotinera, Dr. Stanisława Derynga,
Dr. Filipa Ewyna, Dr. Stefana Fedaka, Dr. Marka Finklera, Dr. Szymona
Fläschnera, Dr. Maksa Frieda, Dr. Włodzimierza Godlewskiego, Dr. Tadeusza
Goreckiego, Dr. Dawida Malza, Dr. Włodzimierza Mochnackiego, Dr. Adolfa
Rosmarina, Dr. Juliusza Sandauera, Dr. Mikołaja Szuchewicza, Dr. Zygmunta
Weisgłasa i Dr. Józefa Wróblewskiego we Lwowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Krakowie.

Wpisany na listę adwokatów:

Dr. Ignacy Dziedzic z siedzibą w Nowym Targu.

Przesiedlił się:

Dr. Bertold Rappaport z Dąbrowy do Krakowa.

Zrezygnowali z adwokatury:

Dr. Leopold Caro z dniem 22 grudnia 1920 r., substytutem ustanowiono
Dr. Tadeusza Miksiewicza, adwokata w Krakowie.

Zmarli:

Dr. Herman Lecker, adwokat w Rzeszowie substytutem ustanowiono Dr.
M. Wiesnera, adwokata w Rzeszowie.
Dr. Jakób Uberall, adwokat w Strzyżowie, substytutem ustanowiono Dr.
Hersza Fuchsa, adwokata w Strzyżowie.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Samborze.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Jarosław Siokało z siedzibą w Boryni,
„ Maks Wiesenberg z siedzibą w Drohobyczu,
„ Wolf Gross otworzył kancelarię adwokacką w Strzyżu, a nie w Żydaczowie.

Zgłosił zamiar przesiedlenia się:

Dr. Michał Landau, adwokat w Boryni — do Starego Sambora.

W Okręgu Izby Adwokackiej w Przemyślu.

Wpisani na listę adwokatów:

Dr. Abraham Ehrlich z siedzibą w Bukowsku,
„ Oskar Jakób Atlas z siedzibą w Brzozowie,
„ Uszer Selig Weinreb z siedzibą w Sądowej Wiszni.

